

en vis demokratisk Duft omkring Fattigmandssnapsen, og det var ikke godt at tale om den Ting ude mellem Vælgerne. Men den Tid er forbi, og jeg forsikrer ærede Medlemmer om — og det ville de vel selv have mærket omkring i Landet —, at man i mange Egne ikke mere er saa ked af at tænke paa den Mulighed. Jeg skal pege paa, at der ogsaa er Venstreblade nu, som have taget Ordet for en saadan Skat. Jeg skal nævne saa betydelige og indflydelsesrige Blade som „Fyns Tidende” og „Sorø Amts Tidende” og andre, der ogsaa nævne, at man ikke, naar det gælder om at dække Underskuddet paa Budgettet, maa vige tilbage for en forhøjet Spiritusskat. Og det er da heller ikke ret fatteligt, hvorfor det netop her i Danmark skal være en saa demokratisk Holdning ikke at ville beskatte Spiritus, naar man ser, at der ikke er noget, som bevirker saa megen Ulykke som netop Spiritus, naar man ser den Elendighed, som den afføder, moralsk og økonomisk Ruin, i mange Hjem, og hvordan det nedværdiger Menneskelivet som intet andet. Naar man ser et drukkent Menneske, som frivilligt berøver sig sine aandelige Evner og gaar som til Nar omkring for alle andre, forbavser det en, at man ikke vil lægge en større Skat paa dette Fluidum, der forvolder al den Ulykke og fylder Fængslerne med stakkels Individuer, der falde for Fristelserne.

Jeg siger, det er en for Danmark specifik demokratisk Opfattelse, som har bevirket, at man har modsat sig en Forhøjelse af Spiritusskatten i saa mange Aar. Jeg skal tillade mig at fremdrage en Opførelse, som stammer fra Grosserer Peschke Kædt, saa jeg antager, den endnu er rigtig. Naar man siger, at Danmark har en Beskatning paa Spiritus pr. Pot af 18 Øre, er den i Tyskland 78 Øre, i Sverige 97 Øre, i Holland 1 Kr. 75 Øre, i Frankrig 1 Kr. 91 Øre, i de forenede Stater i Amerika 2 Kr. 10 Øre, i Norge 3 Kr. 32 Øre, i England 3 Kr. 32 Øre. Det vil ikke undgaa Opmærksomheden her, at det er netop alle de Lande, hvor man har de frieste Forfatninger og den parlamentariske Regeringsform, hvor altsaa Friheden flourer stærkt, at man har den største Beskatning af Spiritus. Skulde det da være saa udemokratisk her i vort lille Danmark, som det paastaas at skulle være? Jeg kan ikke tro, at den Opfattelse vil blive ved at holde sig i Længden; som sagt, jeg har mærket mange Steder omkring i Landet, at man ser anderledes paa dette Forhold nu end før, og jeg tror, at de Herrer Folketingsmænd kunne

være forvissede om, at naar vi nu faa vort Vælgerkorps forøget med Kvinderne, ville de sikkert heller ikke være imod at faa en Skat paa Spiritus; de mærke det netop i Hjemmene, hvad Ulykke Spiritusen bevirker. Jeg ved jo ikke, hvorvidt den højtærede Finansminister maatte være villig dertil; derom er der jo intet sagt, og det behøver der vel heller ikke at siges noget om nu, men jeg henstiller til Overvejelse, om man ikke nu maatte finde, at Tiden var kommen til, da Trangen er saa stærk til at faa lukket Hullerne, nu at benytte Spiritusen dertil. Jeg kan ikke rigtig tro, at det vil kunne lade sig gøre paa den Maade som fra ærede andre Taleres Side er slaaet paa, at man bare skal dreje paa Formueskatteskruen. De Herrer synes jo at tro, at det er en Skrue uden Ende, men det vil sikkert alligevel vise sig, at man kan blive lidt for haardhændet.

Efter at jeg har sagt dette i Almindelighed, har jeg et Par smaa Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at fremføre væsentligst til den højtærede Landbrugsminister, som jeg ser endnu er til Stede trods den sene Time. Jeg tillod mig allerede i Fjor at henlede baade den nuværende højtærede Landbrugsministers og den afgaaedes, det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), Opmærksomhed paa, om ikke der kunde tænkes en anden og efter min Mening bedre Fordeling af Bevillingen til Husmandslodderne omkring i Landet, idet det jo viser sig, at et enkelt eller nogle ganske faa Amter tage Halvdelen af hele det Beløb, der er bevilget i saa Henseende. I Fjor vandt den Tanke ogsaa Indgang i Landstinget, der blev ogsaa talt deroppe i samme Retning, og der kom en Henstilling om, at de Amter, der indgive et maadeholdent Antal Ansøgninger, skulde faa en forholdsvis større Del af deres Ansøgnings Beløb end de, der gaa saa voldsomt haardt paa. Nu er det mig en Tilfredsstillelse at vide, at den nuværende højtærede Landbrugsminister alvorlig har paataenkt at foretage en lidt anden Fordeling. Og jeg mener ogsaa, at der er nogen Grund dertil. Dersom man vil gøre det lille Regnestykke, hvilken Fordel et enkelt Amt, der gaar saa haardt paa, har fremfor de andre Amter, ville de Herrer se, at det er ikke Smaating. Tænker man sig, at et Amt indgiver Andragende om 1 Mill. Kr. og for Eksempel faar bevilget Halvdelen, 500,000 Kr., og et andet Amt, der er lige saa stort, andrager om 20,000 Kr. og ligeledes faar bevilget Halvdelen, altsaa 10,000 Kr. — det er Forhold, der ikke